ANUNŢURI

• Printre multele lucrări care continuă pentru înfrumusețarea Bisericuței este și cea care privește partea de **lemnărie a pereților interiori și arcadelor**. Ea va fi realizată de către un profesionist arădean, Sorin-Florin Martin. În portofoliul său intră realizarea iconostasului și mobilierului din Catedrala Nouă, dar și a iconostasului și ușilor acestuia din Catedrala Mântuirii Neamului

• Tinerii și adolescenții noștri au petrecut scurta vacanță de acum o săptămână într-o **tabără în zona Nerei**. Îndrumați și încurajați mereu de dragoste de Tudor-Gheorghe și Giorgiana actrița, s-au bucurat de șederea împreună, de slujbele de la mănăstire, de bătaia cu zăpadă.

• Corul „Sfântul Ioan Damaschin" din organizează **cursuri de muzică psaltică**, prin care participanții vor avea ocazia să studieze notația muzicii bizantine și să interpreteze cântări bisericești. Cursurile nu au un cost specific, participanții putând dona în funcție de posibilități. Suma colectată va fi redistribuită pentru ajutarea mai multor cazuri de copii bolnavi.

ŞTIRI

• Deși **Cehia** a fost încreștinată de către Sf. Chiril și Metodiu, istoria a desprins-o de tradiția ortodoxă, punând-o sub oblăduirea Romei catolice. Iată că în ultimii ani **Ortodoxia a revenit puternic** în această țară și acum este a doua confesiune, ca număr de credincioși, după cea catolică. Ne bucurăm că la Praga face misiune unul dintre apropiații obștii noastre, părintele Andrei. (sursa: orthodoxchristian.com)

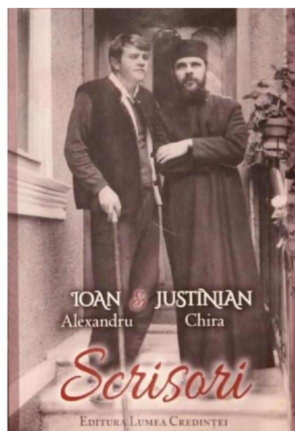
• „Tensiunea din imediata apropiere a Republicii Moldova amenință nu doar Ucraina, ci și întreaga Europă, ce doar de curând a rupt cortina de fier trasată după cel de-al II-lea Război Mondial", a spus IPS Petru, **mitropolitul Basarabiei**. El a îndemnat pe toți preoții, dar și pe credincioși, să înmulțească rugăciunea pentru pace. (sursa: basilica.ro)

• Editura Apostolia a Mitropoliei Europei Occidentale și Meridionale a publicat o **nouă ediție a Jurnalului fericirii de Nicoale Steinhardt în limba franceză**. Aceasta păstrează traducerea excepțională realizată de Marily le Nir și prefața lui Olivier Clément, la care adaugă note de subsol consistente și o postfață alcătuite de Michel Simion, fiul unuia dintre prietenii Monahului de la Rohia. (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Ioan Alexandru, Justinian Chira - ***SCRISORI***

Corespondența Înaltpreasfințitului Justinian cu poetul Ioan Alexandru este un veritabil exemplu de restaurare în comuniunea dragostei. Această corespondență are în sine o relevanță deosebită pentru a sesiza geneza scriitorului, a poetului și geneza sau creșterea duhovnicească și culturală a ierarhului prin meandrele unor vremi ce presupuneau anumite sacrificii. Suntem în fața a două personalități care au un drum propriu de la care nu voiesc să se abată, de la care nu voiesc să devieze nici măcar un milimetru, ei căutând mereu condiții și căi de mărturisire, de regenerare a simțului, de responsabilitate individuală și colectivă

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

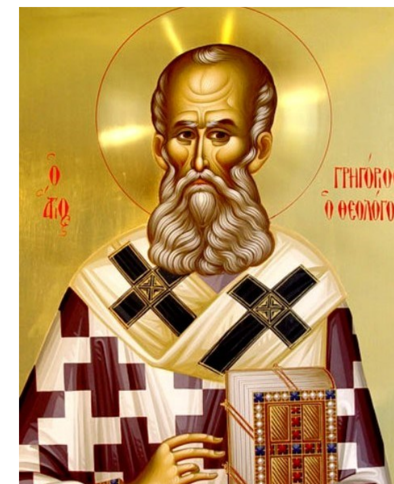
MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

PRIETENUL CREDINCIOS este leacul vieții

Viețile ni se scurg în grabă, printre îndatoriri și mesaje. Dacă ne cad sub ochi versete precum: „*Cu prietenul credincios nimic nu se poate asemăna și nu este măsură a bunătății lui*", poate zâmbim, poate oftăm... Dar măcar din taina prieteniei celor mai buni decât noi să ne adăpăm cu o picătură.

Două perechi de prieteni, la distanță de 1600 de ani!

S-au întâlnit în Atena, ca studenți la școala de acolo și, învățând împreună, mergând împreună la slujbe, dorind împreună aceleași lucruri folositoare sufletului, au ajuns să pună în inimile lor unul față de celălalt, o prietenie și o iubire dincolo de moarte. Au fost împreună 8 ani. Ar fi vrut să rămână și în restul acestei vieți împreună, să stea în pustie și să se liniștească în rugăciune și citiri sfinte, dar Dumnezeu a rânduit altceva, spre folosul celor din vremea lor, dar și al nostru, al creștinilor din toate veacurile. Biserica îi numește un trup cu două suflete.

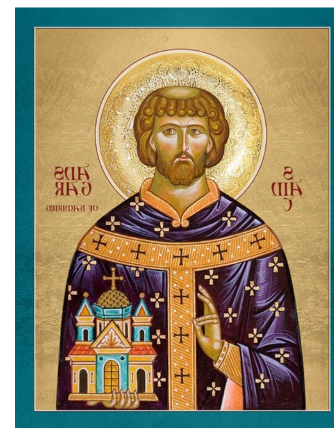
De multe ori din scrisori se descoperă cele tainice. Iată câteva cuvinte ale **Sfântului Vasile cel Mare** către cel mai bun prieten al său, **Sf. Grigorie Teologul:**

„«Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel?» sau cum s-ar putea înnoi bătrânețea mea, ca să pot trece peste întinderea care mă desparte de tine, prea iubite, ca să-mi astâmpăr dorul și să istorisesc supărările sufletului și să regăsesc prin tine o mângâiere oarecare în necazurile mele?"

„Vino să lucrăm împreună în lupta care ne așteaptă spre a face de rușine pe dușmanul care s-a întrarmat împotriva noastră. Chiar și numai arătându-te, le vei stăvili acestora avântul și vei împrăștia

APOSTOLUL DANEMARCEI

Sf. Ansgar (sau Oscar) este omul căruia danezii și suedezii îi datorează încreștinarea, în secolul al IX-lea. Orfan de mic, el a fost crescut în rigorile vieții monahale din Franța și s-a umplut de dorul de a-L mărturisi pe Hristos. Atunci când toți au refuzat să facă misiune la danezii cei duri, Ansgar a fost singurul care a dorit să propovăduiască pe Hristos păgânilor. Și a reușit, căci lucrarea i-a fost însoțită de multă rugăciune, dar și de o bună organizare – și-a creat un centru misionar la Hamburg, de unde a trimis misionari în toată Scandinavia. Este prăznuit în 3 februarie, mai multe biserici din nordul Europei avându-l drept ocrotitor.

pe cei care s-au legat să răstoarne liniștea împărăției, căci din darul pe care ți l-a dat Dumnezeu, le vei arăta că Tu ești conducătorul luptătorilor noștri, închizând orice gură nelegiuită care grăiește fărădelege împotriva lui Dumnezeu.”

Dar și Sf. Grigorie îi răspunde cu delicatețe:

Am eșuat, recunosc, în promisiunea să fiu împreună cu tine și să filosofăm împreună, [deși] am consimțit încă din Atena, din timpul prieteniei și comuniunii de acolo – căci nu pot spune ceva mai potrivit. Dar am eșuat nu de bună voie, ci pentru că o lege a biruit [o altă] lege: cea care poruncește să-i slujim pe părinți [biruind-o] pe cea a frăției și a legăturii. Nu voi eșua complet, dacă primești [tu] însuți aceasta. Voiește, așadar, să fim și noi cu tine, dar [fii] și tu însuți cu noi, ca să fie toate comune și prietenia deopotrivă de cinstită.”

„Umple-te de învățătură și bucurăte de prietenia noastră. Toate cele de la tine ne sunt folositoare, de orice fel ar fi vreodată și oricum ar fi.”

Păstrând proporțiile, peste veacuri descoperim tot din epistole, o altă pereche de oameni ai lui Dumnezeu, care și-au deschis inimile unul față de altul, ca Duhul Sfânt să toarne în ele dorul și iubirea care unesc suflete întru Hristos. Sunt de aici, de aproape nouă, iar cuvintele lor minunate ne stârnesc uimire, bucurie, dorință de a gusta și noi din darul prieteniei. Este vorba de **Episcopul Justinian Chira și de poetul Ioan Alexandru**. Aceștia doi s-au descoperit unul pe altul la Rohia, au petrecut veri împreună, în rugăciune și citire și vorbire sfântă. Apoi viața i-a despărțit. Însă scrisorile lor sunt mărturia statornicei iubiri pe care au

sporit-o neîncetat unul față de altul.

Iată ce scrie Ioan Alexandru:

„Îți mulțumesc, iubit frate, că toți acești trei ani și jumătate petrecuți în străini ai fost mie aproape sufletește cum nimeni altul, prin scrisorile tale luminoase și bune și prin ființa ta închinată acolo, între păduri, unde trage mereu un clopot.”

„Sufletele noastre în fiecare zi și noapte gemene străbat văzduhurile. Mi-e atât de dor de dumneata ca de părinții mei... Sufletul meu atât vă are de aproape că nu știu dacă ne-am despărțit o clipă de când ne-am cunoscut.”

Dar și felul atât de cald în care îi răspunde PS Iustinian:

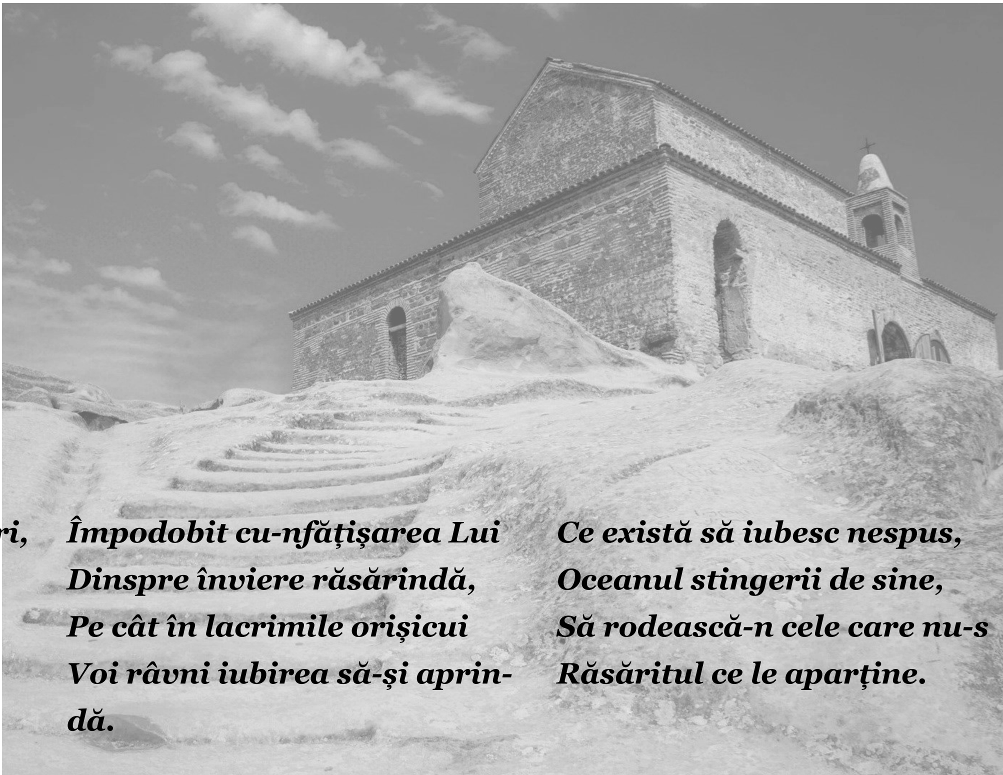
„Iubite Domnule Alexandru, întotdeauna când văd numele dvs. mi se pare că răsare soarele. Mi se luminează toate gândurile, mi se înseninează sufletul, sunt deosebit de fericit.”

„Bucuria când cel pe care-l iubești ca pe îngerii din cer și-l porți în suflet îți îngăduie să privești câteva clipe adânc în sufletul său și să întrezărești culmile și prăpăstiile ... la vederea cărora te umpli de spaimă, uimire și bucurie.”

Frânturi de suflete, de lumină, de dragoste. Dumnezeu să dea fiecăruia dintre noi a se face prieten!

IUBIREA

Ioan Alexandru

Părtași suntem multor iubiri,
Una singura e împlinire,
Celelalte numai presimțiri,
Până dăm în inimă de Mire.

Împodobit cu-nfățișarea Lui
Dinspre înviere răsărindă,
Pe cât în lacrimile orișicui
Voi râvni iubirea să-și aprindă.

Ce există să iubesc nespus,
Oceanul stingerii de sine,
Să rodească-n cele care nu-s
Răsăritul ce le aparține.

SCURTĂ TÂLCUIRE la icoana Întâmpinării Domnului

Scena se petrece în interior, în sanctuarul Vechiului Testament. Aceasta se transpune prin prezența vălului roșu de deasupra baldachinului și prin masa de Altar care se vede în icoană.

Persoanele sfinte sunt grupate în două linii de întâlnire, care converg către centru, unde este Pruncul Iisus. Pe de o parte este Preacurata, cu mâinile acoperite de poalele tunicii sale, la fel ca și Dreptul Iosif. Acesta poartă delicat darul de jertfă, cele două turturele (simboluri ale celor două biserici: Biserica Vechiul Testament, rămășița credincioasă a lui Israel și Biserica neamurilor păgâne). Maica Domnului privește în față, oferindu-L pe Prunc Dreptului Simeon. De fapt ea ni-L oferă pe Hristos nouă tuturor.

În partea cealaltă a imaginii, îl vedem foarte aplecat, pe **Dreptul Simeon**. El trăia din viitorul omenirii, iar viitorul omenirii pentru el era Hristos. Îl primește pe brațe și devine **ca un tron** al Împăratului tuturor. În spatele Dreptului Simeon o vedem pe Proorocița Ana, care slujea de o viață la Templu, zi și noapte, în post și rugăciune. Ea aparține rămășiței credincioase a lui Israel.

În centru stă Pruncul sfânt, Care apare îmbrăcat, iar nu în scutece. Haina este de obicei o tunică scurtă imperială, din care se pot vedea **picioruşele goale** ale Pruncului, adică faptul că **e și om adevărat**. Iconarii teologi știu că nu trebuie să-L înfățișeze pe Hristos, Prunc de 40 de zile, ca un copil nou-născut, ci având chip de matur, pentru a arăta și astfel negrăita taină a Persoanei Mântuitorului. Pruncul ține în mâna stângă **un sul închis, care trimite la taina Dumnezeirii Sale**.

În această așezare a persoanelor din icoană este o îmbinare minunată a Vechiului și Noului Testament. Iar caracterul universal al acestui eveniment se regăsește în cântarea Dreptului Simeon: *„că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței **tuturor** popoarelor”*.

(text aparținând Pr. Ioan Bizău)

VERSUL EMINESCIAN al creației

„În cuibar rotind de ape, peste care luna zace”. Este un vers din poemul *Călin (file din poveste)*, despre care Tudor Arghezi aprecia că este cel mai frumos și mai adânc din câte s-au scris în literatura română. Imaginea receptată aici este cea a **lunii așezată ca o cloșcă** peste vârtejul pe care îl face un izvor curgând repede, în mijlocul „pădurii de argint”.

În literatura noastră veche (pe care Eminescu o cunoștea foarte bine, întrucât s-a și inspirat foarte mult din ea), lumina lunii are valențele luminii dumnezeiești creatoare și iluminatoare a omului în noaptea păcatului. **Lumina lunii este echivalată cu razele harului**, care ne luminează mintea în întunericul lumii acesteia. Soarele și luna, atunci când apar în icoane sau în stemele Țărilor Române, simbolizează prezența harului dumnezeiesc pretutindeni în lume, transparența iubirii dumnezeiești.

Sfântul Vasile cel Mare aseamănă **purtarea Sfântului Duh peste ape, din referatul Facerii,** cu felul în care o cloșcă își acoperă cuibul său. Asemănarea cu cloșca nu este străină Scripturii Sfinte, întrucât însuși Hristos le spune, la un moment dat, iudeilor, că a vrut de multe ori să îi adune, să îi unească, așa cum își adună o cloșcă puii săi, dar ei n-au vrut.

Astfel încât, în versul eminescian, atât izvorul ca incubator al vieții, caracterizat prin puritate și transparență, cât și luna care stă „în cuibar rotind de ape”, icoană a luminii dumnezeiești care dă viață, sunt simboluri profund creștine și ortodoxe. Este un vers cu profunde reverberații creaționiste și o imagine a cărei frumusețe și suavitate secondează referatul biblic al Facerii, sugerând **iubirea, delicatețea și atenția lui Dumnezeu, cu care Acesta a creat lumea.**

Text preluat de pe site-ul teologiepentruazi.ro

La răscruce de vremi

> **“ *Din Hotin şi pân' la mare***
> ***Vin muscalii de-a călare,***
> ***De la mare la Hotin***
> ***Mereu calea ne-o aţin.***
>
> ***M.Eminescu***

CELE 12 INVAZII RUSEŞTI (1)

În ultima vreme se vorbeşte tot mai mult despre atacuri şi aliaţi. Dar singura scăpare pe care poporul român a avut-o vreodată, singurul său aliat a fost Dumnezeu. Să cugetăm asupra celor trecute şi prezente...

Iată în câteva date, cele 12 invazii de care am avut parte în ultimele 3 secole din partea ruşilor:

1) Sub influenţa promisiunilor , în anul **1711**, Dimitrie Cantemir, pe atunci principe al Moldovei, încheie un tratat de alianţă cu ţarul Petru I al Rusiei, prin care cel din urmă recunoştea Nistrul drept graniţă a teritoriilor româneşti care ar putea obţine emanciparea de sub Imperiul otoman. Condiţia era sprijinirea ruşilor în conflictul cu turcii. Într-unul din articolele tratatului se spune că *„frontiera Principatului Moldovei este determinată* ***după drepturile sale din vechime*** *de către Nistru, Cameniţa, Bender, inclusiv teritoriul Bugeagului, Dunăre, Valahia, Marele Ducat al Transilvaniei şi graniţele deja cunoscute cu teritoriul Poloniei.”* În această epocă nu se punea problema Basarabiei şi a Bucovinei, ele fiind parte integrantă a teritoriului românesc.

După câteva luni de la semnarea tratatului, *ruşii invadează pentru prima dată teritoriile româneşti*, pe motivul declanşării războiului cu Poarta. Însă au fost înfrânţi de turci şi s-au retras din Moldova. Consecinţa acestui prim asalt pe pământul nostru a fost înlăturarea de către turci a domniilor pământene şi numirea unor principi străini – fanarioţii (greci).

2) Urmează un moment de pauză în relaţiile noastre cu ruşii, până în anul 1736. Atunci ruşii ocupă Azovul şi turcii încep război cu ei. Austriecii (care în 1718 anexaseră Oltenia) îi sprijină pe ruşi, iar aceştia ajung să aibă următoarele pretenţii de la Poartă: „***cedarea** Crimeii şi a **Basarabiei** şi recunoaşterea **Moldovei şi a Valahiei ca principate autonome sub suzeranitatea Rusiei**.*”

Ruşii invadează Moldova în **1739** şi pătrund în *Valahia*, până la Câmpina. În 1739 se încheie pacea cu turcii, fără ca ruşii să primească ceva, iar Oltenia revine Valahiei.

3) Trec aproape 30 de ani fără ca românii să mai vadă uniforma militară a ruşilor. Însă în **1768**, turcii încep alt război cu ruşii, iar ultimii se grăbesc *să ocupe Moldova şi Valahia*. Acestea au fost în pericol de a fi anexate de Imperiul ţarist, însă intervine Prusia, care avea propriile interese, şi Principatele române scapă pe moment de cizma rusească.

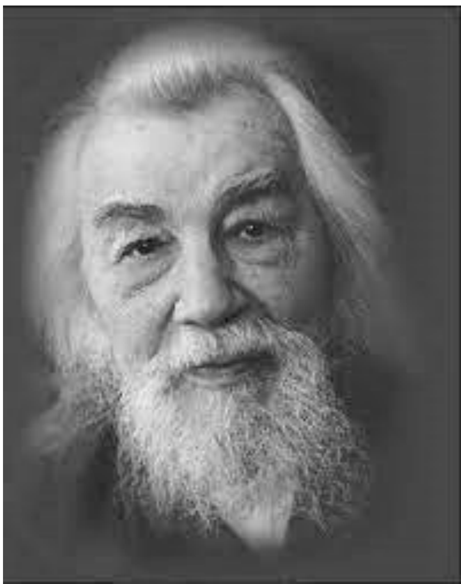
Austria înţelege că dorinţa Rusiei de a vedea independente ţările române este de fapt masca prin care ruşii ascundeau intenţia de a avea aceste teritorii sub stăpânirea lor. Împărăteasa Ecaterina a Rusiei a renunţat oficial la cele două principate, iar preţul a fost împărţirea Poloniei între ea, Prusia şi Austria. Cu acest prilej, prin complicitatea Rusiei, în 1775 Austria a răpit un alt teritoriu românesc – Bucovina.

4) O ultimă invazie a armatelor ruseşti în secolul al XVIII-lea a avut loc în anul **1787**. În preajma acelui an, ruşii, nemulţumiţi de ce obţinuseră în urmă cu 12 ani, încheie o înţelegere secretă cu Austria, de împărţire a Imperiului otoman, prin care ţarina Ecaterina II doreşte înfiinţarea vechiului stat al Daciei, independent, dar uşor manevrabil de Rusia. Ruşii nu reuşesc acest proiect, dar fac un alt pas, care ne va arăta în ce fel respectă ei independenţa altor popoare. În 1775 recunoscuseră independenţa Crimeii, dar în 1783 o invadează pur şi simplu, anexând-o imperiului.

Din această cauză, turcii declară război ruşilor, iar anul 1787 este cel în care trupele ţariste intră din nou în Moldova şi Valahia. După 3 ani se încheie pacea. Ruşii **primesc acum ţinutul dintre Bug şi Nistru**. Din acest moment românii nu vor mai cunoaşte răgaz.

Acestea sunt primele patru invazii ruseşti pe pământ românesc. Ce au însemnat ele pentru oamenii simpli? Rusia şi-a dus o bună parte dintre războaie pe alte teritorii decât cel propriu. Aceasta implica susţinerea armatei ţariste de către populaţiile din zonele invadate. Iar dacă oamenii refuzau, soldaţii ruşi luau singuri ceea ce pofteau şi aveau nevoie. Ţările Române invadate de ruşi erau total lipsite de apărare, căci turcii nu erau prezenţi militar. Deci populaţia a rămas singură în faţa pretenţiilor de susţinere a armatei ruseşti. Adică, din puţinul pe care îl aveau, românii trebuiau să hrănească zeci de mii de soldaţi străini.

(va urma)

Părinţi din veacul XX

Părintele IOAN KRESTIANKIN

Cel văzător cu duhul

Părintele Ioan Krestiankin a fost unul dintre marii duhovnici contemporani ai Bisericii Ortodoxe Ruse. S-a născut în 1910, primind numele Ioan după numele Sfântului Ioan Moshu, prăznuit în ziua naşterii sale. Încă din copilărie, Ioan a slujit în Sfântul Altar ca ajutor (acolut), sub ascultarea Arhiepiscopului Serafim de Orel (canonizat în anul 2000 ca ieromartir). În 1945 a fost hirotonit diacon, iar apoi patriarhul Alexei I l-a hirotonit preot celib. A slujit până în 1950, când autorităţile l-au arestat sub acuzaţia de agitaţie antisovietică şi l-au trimis în lagăre de concentrare pentru şapte ani. Părintele Ioan a fost eliberat înainte de termen, în 1955.

Părintele s-a întors din lagăr cu degetele de la mâna stângă zdrobite, dar evita să vorbească despre anii de detenţie. Şi totuşi odată, a fost întrebat:

- Părinte, a fost greu în lagăre?
- Nu ştiu de ce, dar nu îmi amintesc nimic rău, a răspuns el; *ţin minte numai cerurile deschise şi îngerii care cântau.*
După eliberare a fost tuns în monahism, în 1967 intrând în Mănăstirea Adormirii Maicii Domnului din Pskov-Pecerska, unde s-a nevoit până la moartea sa, în 5 februarie 2006.

Părintele îi iubea pe oameni, de aceea la mănăstire venea multă lume, dorind să audă un cuvânt de învăţătură sau pentru a-i cere un sfat de mântuire. Există numeroase mărturii ale fiilor duhovniceşti ai părintelui Ioan, care confirmă faptul că părintele a fost binecuvântat de Dumnezeu cu multe daruri duhovniceşti. Iată câteva mărturii:

„Odată m-am îmbolnăvit şi am ajuns la spital. Boala era grea şi părintele Ioan, într-o scrisoare, mi-a dat binecuvântare să mănânc în spital peşte şi lactate, deşi ne aflam în Postul Crăciunului. În salon aveam şi televizor. Venindu-mi un pic în fire, am decis să urmăresc noutăţile, iar mai apoi şi vreun film interesant, lucru pe care nu îl mai făcusem de câţiva ani. În aceeaşi zi, spre seară, am primit o scrisoare de la Părintele Ioan. Îmi amintesc cum stăteam în pat, terminasem de vizionat un film şi citeam scrisoarea părintelui. La sfârşitul scrisorii, era scris: *Părinte Tihon, ţi-am dat binecuvântare să dezlegi postul, dar nu să te şi uiţi la televizor*. M-am rostogolit de pe pat şi am scos cablul televizorului din priză. Pe atunci ştiam ce înseamnă să nu asculţi de Părintele Ioan.”

„Era primul Post Mare din viaţa mea. Totul pentru mine era o noutate şi trăiam nişte emoţii puternice. Slujbele lungi din mănăstire îmi copleşeau sufletul de bucurie, în schimb, mâncarea de post era pentru mine o adevărată pedeapsă. Într-o zi trecând spre trapeza mănăstirii, mă gândeam cu scârbă: Din nou, caşă şi caşă! (pilaf din arpacaş sau mei) Iar eu nu o suport din copilărie. Gândindu-mă la nesuferita caşă, dintr-o parte s-a apropiat arhimandritul Ioan Kretiankin, care mi-a spus:
- Iar glandele mele salivare, sunt alcătuite în aşa fel, încât şi pâinea neagră o mănânc ca pe prăjituri.
Arhimandritul m-a binecuvântat şi s-a rugat punându-şi mâinile pe capul meu îmbâcsit de gândurile despre caşă. Aşa a avut loc prima mea întâlnire cu marele duhovnic. Iar de atunci şi până în prezent, în Postul Mare, mă căiesc sincer:

- Părinte, nu postesc, ci petrec. Ce bune sunt toate!”

„Am venit la Mănăstirea Pecerska din Pskov în toamna anului 1988. După slujba de seară, părintele a ieşit din biserică, iar mulţimea de pelerini veniţi după sfatul părintelui, s-a repezit la acesta.
- Părinte, strigă din mulţime o femeie, *mi-a dispărut fiul de o lună de zile. Oare este viu sau a murit?*

Bătrânul se întoarce la femeia plânsă, dar nu este lăsat să-i vorbească. „Paznicii” părintelui îmbrâncesc femeia, iar pe el îl duc repede prin mulţime, apucându-l cu profesionalism de sub braţ. Numai că femeia nu se potoleşte, aleargă pe urmele bătrânului şi strigă:

- Părinţele, drăguţule! Singurul meu fiu! În acest moment părintele scapă cumva din mâinile paznicilor şi binecuvântează femeia, mângâind -o:

- Fiul dvs. este viu şi se va întoarce în curând! Aşa se realiza comunicarea cu marele duhovnic – din mers, din fugă, deseori prin corespondenţă, transmiţând întrebările prin sora mireană Tatiana Sergheievna, şi tot prin ea primind răspunsul. Iar fiul femeii nenorocite spre dimineaţă a ajuns acasă.”

Mai multe mărturii despre părintele Ioan se pot citi în cartea Arhimandritului Tihon Shevkunov, *Nesfinţiţii Sfinţi şi alte povestiri.*

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Excurs istoric

VIAȚA LUI HRISTOS și viața noastră (1)

Preot Ștefan

Hristos este începutul vieții noastre. Viața este o Persoană și S-a arătat. Căci spune Sf. Ap. Ioan *„Și Viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim Viața de veci"*. Iar viața Bisericii se identifică întru totul cu viața lui Hristos. Biserica este mireasa lui Hristos, cea care Îl poartă. *„Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor"* este una dintre definițiile Bisericii. Între momentul anului 33 când Hristos coboară la iad și momentul anului 33 când pogoară Duhul Sfânt la Cincizecime, nu este nicio prăpastie. În această perioadă este tot viața lui Hristos, iar noi, acum, tot viața lui Hristos trăim.

Viața Bisericii este oglinda întru totul a vieții lui Hristos. Cursul vieții Bisericii este exact cursul vieții Mântuitorului. Aceasta trebuie să ne rămână în inimă, căci este cheia creștinismului. Dacă în anul 33 Hristos a fost răstignit, la sfârșitul veacurilor, Biserica va fi și ea răstignită.

Dacă știm bine viața lui Hristos și cuvintele Sale, vom înțelege unde suntem noi, ce trebuie să facem și ce urmează.

De aceea au fost sfinți care au proorocit, pentru că ei trăiau în Hristos deplin și prin El vedeau exact cursul vieții Bisericii, găsind concordanța între ele.

La anul 1 Se naște Hristos. El vine în lume, dar cum? De-abia Se naște și încep persecuțiile. Vin magii și Irod află de nașterea Sa, iar atunci începe căutarea îndârjită de a-L afla ca să-L ucidă. De ce? Pentru că îi era teamă să nu-i ia locul. Căci magii l-au întrebat: *„Unde este regele iudeilor?"*. Și la auzul acestui cuvânt, Sfânta Scriptură zice că *„regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el"*. Apoi a urmat persecutarea lui Hristos de către Irod, prin omorârea celor 14.000 de prunci. După aceasta, Pruncul a trăit exilul, a avut o copilărie grea. Primii 12 ani din viața Sa pământească o considerăm exilul. De ce 12 ani? Pentru că atunci este prima referință în Sf. Scriptură despre copilul Hristos, pe Care Maica Sfântă și Dreptul Iosif Îl pierd la templu.

Să vedem și viața Bisericii... Dacă putem încadra copilăria lui Hristos între anii 1-12, perioada de început a Bisericii este situată între anii 33-313. De ce anul 33? Pentru că este anul în care s-a întemeiat Biserica; data nașterii Bisericii este Cincizecimea anului 33.

Copilăria lui Hristos – copilăria Bisericii. Persecuție și exil pentru Hristos - persecuție și exil crunt în viața Bisericii. Exact după Înălțarea lui Hristos, în anul 33, începe persecuția, prin martiriul Sfântului Ap. Ștefan. Perioada anilor 33-313 este cunoscută în istorie drept perioada persecuțiilor.

A fost o luptă teribilă a diavolului atât în copilăria lui Hristos, cât și în cea a Bisericii. Una din tacticile sale este următoarea: stârpește gândul bun al omului din fașă! Deși suferă de tâmpenie duhovnicească din cauza mândriei, diavolul nu este lipsit de inteligență. Sf. Serafim de Sarov spunea să nu-i blestemăm pe draci, pentru că cel mai mic dintre ei poate sfărâma pământul într-o clipă doar cu unghia de la degetul mic. Numai harul lui Dumnezeu ne ține! Diavolul a înțeles, a simțit că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. El spune prin strigătul demonizaților din Gadara: *„Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?"* Iar Hristos îl certa să tacă. Diavolul știa aceasta, dar nu știa taina întrupării. Ca atare a acționat prost. El a gândit așa: trebuie să-L elimin pe acest Hristos din fașă! La propriu din fașă! Și așa se va termina cu El. De aceea a încercat să-L omoare în toate chipurile pe Hristos din fașă. Dar Dumnezeu L-a acoperit.

Apoi s-a născut Biserica. Acum diavolul nu-și mai permitea să rateze! Dacă ar fi reușit să o sfarme, venirea lui Hristos nu ar mai fi avut niciun rost sau folos. Ce a făcut cu Hristos, începând din fașă, a încercat și cu Biserica. De-abia Se pogorâse Duhul Sfânt, și deja a început prigoana, prin Sf. Ap. Ștefan, apoi prin Sf. Iacov, fratele Domnului.

Diavolul nu a acționat direct, ci prin oamenii lui, prin sistemele omenești pe care a pus mâna. În primele veacuri, marea izbândă a diavolului a fost că prin diaspora evreiască răspândită în toată lumea (căci erau comercianți), a reușit să stârnească și să ridice împotriva creștinilor sistemul judiciar, politic și militar roman. Atunci a început împotriva Bisericii o persecuție romană sistematică, după toate rânduielile, iar creștinii au devenit inamicii publici nr. 1. *„Non licet esse vos!"* – voi nu aveți voie să existați! Acesta era un decret dat de împărații romani împotriva creștinilor. Cu câtă perfidie s-a stârnit justiția romană cu toate legile ei - un întreg sistem - împotriva creștinilor! Justiția care avea ca dicton *„fiat justitia, pereat mundi"*, adică mai bine să piară lumea, decât să fie făcută vreo nedreptate. Or, **prin perfidia vrăjmașilor Bisericii s-a reușit răsturnarea acestui sistem juridic împotriva creștinilor, adică împotriva celor mai drepți, mai harnici și mai nepericuloși oameni din Imperiu**. Să ne amintim ce le-au făcut Sfinților Apostoli și urmașilor acestora, oameni sfinți! Îi urmăreau din cetate în cetate și încercau să dezavueze întreaga lor propovăduire.

(va urma)

Istoria Cărților Sfinte

EVANGHELIA de la Matei (2)

„Cuvintele" lui Iisus sunt grupate tematic în **cinci mari cuvântări**: Predica de pe Munte; Cuvântare apostolică (despre misiunea Sf. Apostoli); Cele șapte parabole despre Împărăția cerurilor; Cuvântul despre purtarea în Biserică; Cuvântul despre a doua venire a Mântuitorului. Ideea centrală, cea care străbate ca un fir roșu întreaga Evanghelie, este aceea a Împărăției cerurilor pe care o întemeiază Hristos. Iar **scopul** Sf. Matei este **să dovedească faptul că Domnul Hristos este Mesia** cel prezis de profeții Vechiului Testament și că în persoana Sa s-au îndeplinit toate vechile profeții.

Sf. Matei e un scriitor plin de modestie, iar stilul limbii sale este **echilibrat, plin de armonie, dar și sobru** totodată. Se folosește mult de simbolistica numerelor (de exemplu cifra 7). Pe parcursul timpului, mai mulți părinți și teologi au lăsat tâlcuiri la această evanghelie, dintre care cele mai cunoscute sunt ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Teofilact al Bulgariei. Este Evanghelia din care se citește cel mai mult în timpul anului la Sf. Liturghie.

Interviul săptămânii

Din raiul Maramureșului în pust(i)a ARADULUI (2)

Maică stareță Serafima, nu ați mai avut ispite să plecați la Lăpuș?

Și în ziua de azi am... Gândul meu e acolo. Acolo am crescut. Nu pot să uit locul. Apoi au venit alte maici (Elefteria, Elisabeta, Macaria) și surori. Acum suntem 7.

Atunci ați început să reparați toate. Cum ați reușit?

Știți cum am reușit? Cu un mic atelier de broderie și croitorie. Am început să facem veșminte preoțești, întâi la protopopul de Ineu. Apoi dânsul a dat o comandă de veșminte pentru toți preoții din zona Ineului. Și asta ne-a ajutat foarte mult.

A trebuit să refaceți tot?

Da, de la ziduri la interior. Totul a trebuit spart, înlocuit, izolat (iarna era un vânt și un frig în primul an...). Era ca un grajd de la colectiv...

Iar biserica?

Părintele Visarion care acum e în Sf. Munte, a vrut să facă o biserică lângă Ineu, la Moara cu noroc. Dar tot nu s-a rânduit, iar apoi i s-a spus să trimită meșterul aici la noi, că nu avem biserică. Și ne-a dat una veche, de lemn. Apoi a venit primarul și ne-a văzut izolate și a apărut drumul acesta asfaltat.

Cum ați ajuns să vă spovediți la părintele Ștefan?

Noi în Maramureș ne-am spovedit la un părinte bun, părintele Serafim Man (*a fost stareț al mănăstirii Rohia – n.n.*). Când am venit aici, eram ca într-o țară străină, că nici ba nu o înțelegeam bine, era altfel decât la noi în Maramureș.

Apoi am avut și aici un duhovnic, dar parcă nu ne puteam descărca sufletul. Așa îmi spuneau și celelalte maici. Și am început să cerem în rugăciune un duhovnic după inima noastră, să ne poată ajuta și alina.

Apoi au început să ne spună mai mulți oameni și preoți că ar fi bine să ne spovedim la părintele Ștefan, că e duhovnic bun. L-am văzut și auzit și la o conferință în Ineu și neam hotărât. Sfinția sa nu a vrut de la început, ne spunea că e departe, că e preot de mir, dar noi am insistat și până la urmă ne-a primit. Când părintele Ștefan vine la noi, parcă e sărbătoare! Dacă ne-ar da numai un sfert din bucuria lui!

De o vreme încoace biserica mănăstirii s-a înfrumusețat și s-a îmbogățit. Azi aveți pictură nouă și multe moaște.

Am dorit să pictăm pereții bisericii, dar pentru că lemnăria nu permite acest lucru, am comandat mai multe icoane mari cu sfinți români la pictorul arădean Sabin Chinteoan. Dintre moaștele pe care le avem în biserică la închinare, cele mai mari bucăți (*și chiar sunt mari!!! - n.n.*) sunt ale Sf. Mari Mucenici Dimitrie, Gheorghe și Pantelimon, ale Sf. Ap. Petru, Sfinților Împărați Constantin și Elena.

Cine a fost la Tămand nu poate uita nici mireasma minunată care izvorăște din moaștele Sfinților Martiri Brâncoveni (n.n.).

Cu ajutorul lui Dumnezeu, în acest an se va face și târnosirea (sfințirea) bisericii.

Vă mulțumim! Să vă ajute Dumnezeu în toată lucrarea și să ne pomeniți și pe noi în rugăciuni!